

Ca-Nostra

* * * ANY SEGON, NÚM. 82 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 24 D'ABRIL DE 1909 * * *

L'ESPURNA

Com el panteig de l'ànima dormenta flotava'l verb melodiós; mes, ara en l'illa diu quelcom que ja retorna del secular encantament, y munten generacions qu'una claror novella duen als ulls. La joventut es nostra.

La llengua: ella l'ha fet el gran prodigi; ella ab sos mots regalimants de sava ens torna la llecor que l'ha nodrida; ella difón estremiments profètics; ella té notes de clarins. Sonemlos; despertem els titans qu'en l'ombra jauen de l'esperit; sonemlos; si'ns escupen els filisteus desde les altes torres, sonemlos, y caurán. Sota l'inmensa cúpola de blavor ahon se miren els cims més alts de l'heretat, solcada pel tremolench atzur mediterrani, soni'l crit de la sanch, bategui'l ritme de la maternitat, y en ell se bressin, com eixa mar unisona, vibranta d'un sol batech desde Pollensa a Roses, els mi ions de cors de nostra rassa.

Som nét y fill de catalanes. Elles ab mots d'anyorament me condormiren, ab mots d'anyorament que dins el calze de l'innocència gotejant, com perles de rou, duyen reflexes lluminosos dels nadius horitzons. Pastors y fades y dones d'aigua y cavallers y prínceps, ab la materna melodia als llabis, baixaven del Montseny y les congestes del Pirineu, per habitar ma casa.

Y el regne d'il·lusió, terra promesa on tots volem anar, per mí tenia ton nom, oh Catalunya, y ta corona, oh Montserrat, y ton accent, oh Musa oblidada llavors, ara vestida de porpra triomfal. Tu'm breçolares tímudament ab les meteixes notes qu'avuy, com ressonanta escampadissa, ab crits de joya a l'avenir se llansen, y erer, en l'aua de ma vida, un feble piular come d'aucells que mitj badessin els ulls, eixint d'un somni de centuries.

Llavors ma joventut volá despresa de la roca insular pera confondre's dintre del bull de la ciutat sonora. Trobava clos el mon de mos ensomnis, y al gest aspriu de la comtal matrona

jo responia ab la superbia muda d'un foch isolament. Era la boira qu'assaoná mon cor per que'l sonriure de l'amor hi florís. ¡Oh dolça imatge qu'en mon camí posá la Providencia! tu, Beatriu catalanesca, fores la calor de la patria feta dona! Y quan victoriós dels vents terribles qu'afuá la dissort entre nosaltres, vingui a l'altar per abraçarte meua, y al Monastir pelegrinant pujárem, y dalt el cim de les sagrades penyes ens donárem les mans, y'ns semblá veure, ab ulls enlluernats per la divina claró del rite nupcial, difondre's el misteri d'amor, l'ànima nostra, sobre la magestat de Catalunya, y el mar immens y radiós, y l'illa guaitant a l'horitzó, . . . llavors mon llabi trémol te volgué dir, y no podia: — «¿Veus enfora la mar? ¡Quantes esteles hi dibuixaren els vaixells que'm duyen! ¡Quantes hores de febre, y de pontarse mos pensaments de foch demunt les ones! ¿Veus ma terra allá endins? Ella t'espera pera besarte'l front ab sos efluvis. Tu ab nova sanch hi nodrirás el vincle del poble meu ab la materna soca.»

Els fochs de Sant Joan la nit perfumen; mes de tots els amors, sols un n'alena. Salten de mont a mont llengües de flama, dient el pacte espiritual que'ns lliga. No us allunyeu, memories doloroses. Si féssiu nosa aquí, quan veng a seure a la festa payral, jo no hi seria. May com al beure'l vi del entusiasme, sent tan aprop les anyorades ombres. Com la valsia en un illot cayguda en mitj de la rompent, que pera moure l'ala nafrada y degotant, espera el raig de la bonansa que l'aixugui, jo'm sent reviuere, agombolat per l'hora de calor jovenívola que'ns besa. May els tres rius de llágrimes vingueren tan dolços y tan plens com brollen ara que'l foch dels esperits se fa visible.

¿Qui d'un afecte viu per lluny que sia l'oscur amagatay, dirá la forsa? Passa la mar un mot de recordansa; del foch de germanó vola una espurna. . . L'espurna ha pres. . . Els escolans d'un culte nou y sublim, formiguetjant en l'ombra, de viles y ciutats duen l'ofrena cap a les pires d'allá d'alt; y'ls diuen,

al passar cos a amunt, el pi balsámich, la mata, el boix, el romaní:—Culliu nos! L'espurna ha pres. Y d'un en un s'encenen els cirials del culte de la patria. Sobre l'inmens entrunyellat de serres, la nit batega de clarós purpuries. Y dels devots d'aquella escolania qu'en tots els cims de Catalunya vetlen, n'hi ha qui miren en silenci, pálits d'una emoció fòndíssima, la fosca ahon la filla de la mar s'amaga. — «¿Tendrá un llumet pera nosaltres, una mirada, un pensament? ¿Está dormida o sos ulls bada el gloriós insomni?» Y l'hora fuig y les tenebres callen. . . Però, de sobte, un crit vola pe'ls ècos de les altures de llevant. Oviren un llumener. . . El Puig-Majó saluda.

Es l'estel de Mallorca!

JOAN ALCOVER.

CATÓLICS: hi ha convocades eleccions municipals. Dia dos de Maig comensará a implantar-se el vot obligatori pels ciutadans espanyols: tots tendrem que anar a votar.

¿Teniu consciencia de lo que anau a fer?

¿E-hu feta elecció ja de vostro candidat?

Mirau qu'aquest es un acte de gran transcendencia, si ab ell no cercam la riquesa pública, el benestar del poble, la moralitat de les costums y el triomf de la Religió, serem uns traidors a la Patria, uns mals fills de la Iglesia, carregant ab gran responsabilitat devant Deu y devant la Patria.

EL VOT OBLIGATORI

Segons els articles 2 y 84 de la nova lley electoral, tot ciutadà inscrit en el Cens electoral, té la obligació de votar baix pena d'un recàrrec de 2 per 100 sobre la contribució que pagui; publicació del nom com censura per haver deixat de complir aquest dever civil; 1 per 100 de descompte si cobra sou del Estat, provincia y municipi fins a noves eleccions; y interdicció pera desempenyar càrrecs públics, ab sou o de franc.

LES MESES ELECTORALS

Publicada ja la convocatoria pera les eleccions municipals y en vigor la nova lley electoral, la Junta municipal del Cens deu procedir desseguida al nomenament de dos adjunts y dos suplents d'adjunt pera cada mesa electoral, com així mateix a designar nou

president si el nomenat ha renunciat el càrrec.

La nova institució d'adjunts de presidents, té per objecte garantir fermament la elecció, donant força y auxiliant l'autoritat del president.

Ademés dels dos adjunts nomenats per la Junta municipal del Cens, formen la Mesa, ab el president, dos interventors designats per cada un dels candidats, si volen usar d'aquest dret.

El número d'interventors es ara ilimitat.

EL CAVALL ROBAT

Hi havia un home que tenia un cavall molt hermós y que li feia bona feyna. Un vespre, devés mitja nit, sentí renou dins s'estable. S'aixecà tot depressa, encengué un llum y va anar a veure qui feia aquell renou estrany que l'havia despertat.

Quant va veure sa porta de s'estable oberta, que li havien robat el seu cavallet tan estimat, va quedá de pedra. Tot desconsolat va partir, es cap d'un parell d'hores, a comprarne un altre, perque sense cavall no poria fer ses seues feynes ordinaries.

Després d'haver caminat una partida de llegos, va arribar a sa casa d'un gitano que's dedicava a comprar y vendre cavalls. Enterat de lo que volia el nostre pobre home el feu entrar dins una estable molt gran aon estaven esposats els cavalls venals.

No havia caminat deu passes per entre aquella filera d'animals, quant va distingir, molt aprop d'ell, el cavall que li havien robat. L'agafá totduna per se bride y comensá a cridar, dient: ¡Aquest cavall es meu! el m'han robat aquesta nit passada.

—Vos enganau, estimat meu,—digué'l gitano aquest cavall fá més d'un any que's meu. Es molt facil que s'assembli a n-es vostre, però jo sé ben cert que no es aquest es que vos han robat.

No havia acabat de dir això quant el nostre home, que no tenia cap pèl de beneit, va posar ses dues mans demunt els ulls del cavall, dient: Idò bé! si fa tant de temps qu'aquest animal es vostre el deveu conèixer bé. Digaume; ¿de quin ull es tort?

El gitano, qu'havia robat efectivament aquell cavall y que no havia tengut temps d'examinarlo de prim compte, va quedar molt torbat; però com era necessari dir qualche cosa per continuar fingint, va respondre tot resolt: De s'ull esquerr.

—No's vé—digué's pajés—s'animal no's tort de s'ull esquerr.

—Perdonau,—contestá's lladre—m'he equivocat; jo volia dir de s'ull dret; si, si, de s'ull dret es tort el meu hermós cavall.

Dit això, s'home va destapar els ulls del cavall y digué: Me sembla que queda provat fins a l'evidencia que tu no ets més qu'un lladre y un mentider. Veniu, mirau,—digué a una partida d'homos qu'havien vist sa feta—es cavall no's tort de cap ull.

Els homos se'n convenceren y feren un esclató de riure celebrant l'enginy d'aquell pajés per fer quedar malament a n-el gitano.

Aquest lladre, tot empagait, no fengué més

remey qu'entregar es cavall. Y no pará la cosa aquí, sino que va esser processat y condemnat pel tribunal a fer una partida d'anys de presili.

F.

CATÓLICS: *Tots els partits veys y esquinats se preparen, ab gran entusiasme, per les vinentes eleccions, malgrat el seu desprestigi... y nosaltres els catòlics... ¿que feim? ¿Què fan les congregacions y confraries religioses? ¿Què fan tants de centres Catòlics?*

¡CATALANES, NO OS DESUNAIS!

Desde la esclavizada Castilla sigo con vivísimo interés la admirable lucha que esa región hermana, la noble é industriosa Cataluña, sostiene con defensa de sus libertades regionales, contra la tiranía cada vez más irritante del centralismo liberal.

Catalanes y castellanos víctimas somos de la misma opresión; y más nosotros que vosotros, porque la sentimos en la entraña de esta bendita tierra castellanoleonesa, grande y próspera cuando el régimen municipal libre y facundo alentaba el ideal regionalista bajo el hermoso pendón de sus Consejos.

Los políticos fracasados que monopolizan turnando la dirección y el gobierno de las Españas sin otros fines que satisfacer ambiciones y concupiscencias, siembran en nuestros campos, valiéndose de caciques y rotativos del *trust*, la semilla del odio á Cataluña, pretendiendo convencer al labrador castellano que la bandera catalana ampara intereses encontrados á los que deben proteger al pendón morado de Castilla.

Su juego es conocido: Dívide y vencerás.

Poco podemos; pero con toda nuestra alma trabajaremos para que Castilla vea que los causantes de su deshonra; de las desmembraciones territoriales; de la emigración que la aniquila; de los impuestos que la ahogan; del descrédito y las afrentas de la patria, son precisamente los más encarnizados enemigos de la región catalana.

Por eso; porque se trata de un enemigo común, la alianza para combatirle y aniquilarle debe sellarse con el abrazo fraternal de las regiones, para que todos al unisono, con perfecto acuerdo é idéntico espíritu rompan de una vez y para siempre las cadenas de su esclavitud.

Los regionalistas castellanos al lado estamos de los regionalistas catalanes, poniendo como norte de nuestra grandiosa empresa la unidad de la fé, base y sostén de la unidad de la patria.

Y como vemos, que nuestros enemigos lo que desean es la muerte de nuestra reorganización salvadora y procuran la desunión y el desorden de los elementos que la integran; el más humilde, pero no el menos emusiasta de los regionalistas, os grita desde las riberras del Tormes: ¡Por Dios y por España, adelante! ¡Catalanes, no os desunais!

MARIANO ARENILLAS.

Regionalista castellano.

CATÓLICS ELECTORS: *Votau homs inteligents, rectes y justiciers, y no volgueu sostenir ab vostra cooperació a quatre politicayres d'aquesta política menuda, veyá y cadauca, qu'han tirat els pobles dins la decadencia ab lo seu caciquisme.*

TRADICIONS POPULARS

MALLORQUINES

LA MARE DE DEU DE ST. LLORENS DES CARDESSAR. (1)

Diuen qu'un pastoret de So'n Vives trobá un dia aquesta Mare de Deu dins un cardessar, allá metex aont avuy es l'església de St. Llorens.

La se posa dins es serró, i s'en va a ses cases (2) es vespre, i diu, com arriba:

—¡Sabeu quina cosa que ducl! ¡Una senyora ben garrida!

Obri's serró per mostrarla, y es serró va esser buyt.

¡Be hi va romandre atxul-lat! ¡No s'en poria avenir de tal pas!

Ets altres se'n rigueren d'ell ferm, i l'home tot enfadat.

Lo endemá torna pe's metex cardessar, i m'afina sa metexa Mare de Deu dins un cart.

L'agafa, la se torna posar dins es serró, i es vespre se presenta tot xarpat a ses cases, dient:

—¡Anit la ducl! ¡Vos asseguro que hu es garrida!

Obri's es serró, tot generós; i es serró torná esser buyt.

Poreu fer contes si s'en rigueren d'ell, i amb un poc més li donaren tronc perque deyen qu'allò no era manera d'enganar la gent.

Sobre tot, lo endemá s'en torna am sos porcs p'es metex cardessar, i zas ja m'afina aquella metexa Mare de Deu dins es metex cart d'ets altres dies.

—¡Ah gran pitxorina! diu ell ¡Dues vegades m'ets fuytá, gran pòlissa!

Agafa una pedra, i la hi tira.

La Mare de Deu allarga una má, i ampara sa pedra.

Aquí's porqueret, tot esglayat, futx a ses cases, conte's pas, e-hi va tota sa gent, i me troben aquella Mare de Deu dins aquell cart am sa pedra am sa má qu'havia amparada des porqueret.

Tots s'agenoyaren, li digueren una Salve, i varen resoldre de ferli una mica de capella.

La hi feren, i d'assi nasqué la vila de St.

(1) Ho conten devers St. Llorens i Manacor. Conten també una cosa per l'estil de la Mare de Deu de St. Salvador de Felanitx, que també la trobá un pastoret i la se posava dins es serró, i, com arribava's vespre a ses cases i la volia mostrar, es serró era buyt, fins que's dia que feya tres de succeirli aquex pas, aná a donar part a n-es Rector i a n-es Bal·le, que hi anaren, i, veyent aquella figura tan preciosa, resolgueren ferli un'esglesieta alla metex, dalt la cuculla d'aquell putx, que més tart engrandiren i feren la qu'ara hi ha.

(2) La casa de les possessions o massies s'anomena sempre en plural.

Llorens, qu'encara guarda aquella Mare de Deu, com-e sa joia de més valor.

ANTONI M.ª ALCOVER, PRE.

CATÓLICS ELECTORS: feis prometre, ab promesa solemne, a vostro candidat, abans de darli el vot, que defensará dins el municipi, els interesos de la Patria y de la Religió.

¡¡ALERTA, ALERTA!! Mirau a n-e qui donau-el vot, no fos cosa que donasseu el mateix punyal a qui ens ha d'assessinar!

Escapulons

TERRORISME.—A Barcelona pareix que ja no tornen reposar de les horribles angústies que tan sovint causen als bons fills d'aquella terra, els crims inesplicables de la dinamita. Ara tothom va eymaperdut sobre aquests últims atentats que ho desconcerten tot. D'explicacions sobre les causes del mal n'hi ha de totes maneres, comensant per les del diputat Azzati que's va fent cada dia més célebre. No cal dir que al estranger també hi arriba l'espetic de les bombes, y promou tota lley de comentaris. Es curiós lo que'n deya *La Libre Parole* del dia 14. Aquí en va traduït un tros: «*Les bombes financieres.*—Desde fa alguns dies, plouen bombes a Barcelona... Hi ha temporades com aquesta, qu'esclaten a Barcelona series de bombes, sens que agitació política alguna puga donar l'explicació d'aquests atentats.

Nosaltres hem dit, ja fa molt de temps, que una colla de banquers jueus negociava la compra d'immensos terrenos a Barcelona; nostres corresponsals nos han assegurat en que les bombes no tenien altre objecte que la depreciació d'aquells terrenos.»

JUDICIS DE DEU.—Copiam d'un diari de Barcelona:

«... el capellá renegat D. Joan Cañellas y Ribas morí repentinament en una casa de prostitució y en un moment horriblement desgraciat, el dissapte últim.

«En aquets dies estava organisant la *merienda* escolar de promiscuació del vinent Divendres Sant.

«Lo raig de la justícia divina caigué demunt d'aquell impúdic renegat, mentres se revolcaba en el crim y en els precisos dies en que preparava un'altra ofensa tan greu y pública a Jesucrist Redemptor.»

¡Justs judicis de Deu!

HOMENATGE A N-EN GUIMERÁ.—Aquestes darrerres setmanes s'han celebrat a Barcelona y en algunes altres poblacions, nombroses y entusiastes reunions pera tractar dels actes que deurán omplir el programa de festes de l'Homenatge en que totes les entitats literaries y científiques d'aquella capital volen dedicar a la significació y figura del esmentat dramaturc catalá. L'Ajuntament y la Diputació han acordat unanimitat prestar tot el seuapoy moral y material al major lluitament del mateix.

CONGRÉS DE GOVERN MUNICIPAL.—Els senyors Vallés y Pujals, Tallada, Escalas y Sans y Buigas, individus de la comissió organitzadora del Primer Congrés de Govern Municipal, han visitat als senyors Cambó y Prat de la Riba y altres distingides personalitats, pera comunicarlos oficialment l'encàrrec rebut de la Joventut Nacionalista d'organisar l'esmentat Congrés y recabar la seva transcendental ajuda.

Tots els visitats s'han manifestat altament complaguts per la iniciativa de celebrar en Barcelona un Congrés de Govern Municipal; y després de fer algunes afinades obseerva-

cions relatives a la organizació y acció del mateix, han ofert la influencia y cooperació personal sollicitada pels encarregats de dur a terme la tasca objecte de la visita.

ELECCIONS A BARCELONA.—S'acosten les eleccions municipals que s'han de celebrar. A Barcelona domina la tendencia de que'ls grupos que integren la solidaritat deven anar cadascú per ell. Aixís farán un requéto de forces que'ls servirá pera establir la deguda ponderació quan vagin plegats. No ho trobam mal fet. Are's veurá clar el sacrifici que feya la dreta catalanista pera sostenir sa inteligencia ab la esquerra.

CONTRA'LS «CINES» PER INMORALS Y PERILLOSOS.—En aquesta época de cinematografía a totes hores com a diversió *expansiva y recreativa*, ab sorpresa general, el Batle de Nova York, M. Llebard, acaba de prohibir aquest gènere d'espectacles en la ciutat que administra, per haverse provat que aquestes exhibicions son ab molta freqüencia inmorals y que l'espectacle es dona casi sempre en llocs de gran perill, ja perque pugui succeir un incendi, o altres catástrofes.

Com podrán suposar nostres llegidors, els empresaris d'aquests espectacles han protestat enèrgicament.

Diuen que hi ha a Nova York 500 cines, representant un capital de 250 milions, y que ademés ocupen a 12.000 persones.

Lo qu'ha fet el Batle de Nova York no ho hauria pogut fer un Batle de la manco important població espanyola. Y axò que allá reyna'l *progrés* y aquí la *reacció*. ¡Ja sentiríem als defensors del *progrés y la cultura!*

Per disposar que'ls *cines* se installassin en condicions de seguritat, els empresaris casi varen demanar el cap del senyor La Cierva.

Y es que aquí estant atrassats y guardam encara ressabis de la barbarie per més que alguns vulguin passar per cultos y progressius.

Molt hi guanyaria la moral y es conservaria la ignocència si se moralisassin els espectacles cinematográfics que podrien ser centres de cultura y ilustració substituint les indecencies y xavacanades per representacions de llegendes y tradicions de les bones costums regionals.

MOVIMENT REGENERADOR A GALICIA.—Es la regió gallega la que va més endavant després de Catalunya en el moviment regenerador de la Solidaritat. Aquest moviment té tanta virtualitat a Galicia, que l'ilustre orador carlí y diputat per Pamplona, don Joan Vázquez de Mella, gran defensor de la Solidaritat gallega, creu que aquesta regió portará al Parlament en les pròximes eleccions generals, uns 25 diputats regionalistes.

A Galicia seguirá Vizcaya y després Valencia, Aragó y dins pocs anys tothom será regionalista dins del Estat Espanyol.

PER LA MORALITAT.—Ha merescut molts d'elogis el decret, ultimament publicat per el Ministre de la Governació, encaminat a reprimir els abusos inmorals que's cometen en els cafès cantants.

Ara seria hora de preguntar a n-els candidats qui ens demanen el vot: ¿Quan vosaltres sereu poder, se perseguirán tants de centres de joc que dins els nostres pobles son la ruina de moltes families y la perdició de nostra joventut? ¿Se desterrará aquesta blasfemia qu'es l'escandol del poble y un retrocés a la barbarie? ¿Se observarà la higiene pública? ¿No se farán més bunyols en les reedificacions de cases y alineació de carrers? ¿Serán protegits els pobres y se farà justícia a n-els rics? ¿Els empleats públics complirán en la seva obligació? ¿No se farán més irregularitats a les caxes municipals? etz. etz... Si tot això no s'ha de complir, o corretgir, ¿per què voleu nostro vot?

Noves d'Inca

A continuació posam els noms dels retgadors que surten de nostra Corporació municipal ab motiu de les eleccions que se van a celebrar.

Del distrit primer:

D. Gabriel Guasp Alzamora; D. Domingo Alzina Jaume; D. Gregori Balaguer Costa y D. Joan Martorell.

Del distrit segon:

D. Bartomeu Fiol y Còll.

Del distrit tercer:

D. Llorens Nicolau Fiol y D. Guillem Tortella Gual.

Segons la nova Lley electoral, en els Municipis que sols se presenten els candidats necessaris per omplir les vacants, les eleccions deuen suprimirse proclamant les Junes municipals de finitivament elegits a n-els candidats que s'hajen presentat.

A Inca el partit conservador y el liberal pareix qu'han vengut a una inteligencia, acordantse proclamar quatre conservadors y tres liberals per omplir les set vacants de nostro Municipi. Y com no's fácil que surti cap altre agrupació que presenti candidat, podem donar ja com a cosa segura que no hi haurá eleccions, proclamantse les persones que aquests dos partits designin:

El partit conservador sembla que du a nostro Municipi gent jove y nova, puis nos han assegurat qu'ha escullit el sigüent personal: D. Joan Noguera Ferrer, industrial; D. Miquel Amengual Janer, Advocat; D. Pere Batle Garau, propietari y D. Antoni Amer Sastre, Advocat.

Encara que'l personal entrant del partit liberal no's diga ab certesa absoluta quin es, sonen els noms de D. Geroni Más Esteva; D. Antoni Ramis Sales y D. Antoni París Beltrán. Aquest darrer es el Cap dels demòcrates a Inca.

—Diumenge se verificá l'acte de la Jura de la Bandera pels reclutes d'aquesta guarnició. Ab assistencia de les autoritats y d'una gentada inmensa se celebrá la missa de campanya que digué Mossen Mateu Más, Capellá Castrense, y ab les ceremonies que son d'ordenansa, juraren els reclutes fidelitat a la Bandera de la Patria.

—En la iglesia de Sant Domingo, dilluns dematí s'uniren ab lo vincle indisoluble del matrimoni el distingit Missè, D. Esteva Ribas, y la bondadosa senyoreta, D.ª Martina M.ª Roca y Riutort.

Felicitam a la novella y simpática parella, tot desitjantli una llarga vida plena de pau y ventura.

—En el Convent de Gerònies d'Inca, ha professat Sor Magdalen Batle, rebent els seus vots, en representació del Sr. Bisbe, Mossen Joseph Auba.

—Les pelícoles que's donen en el Cine del teatre del *Centro*, desde que hi ha els nous empresaris han aguantat molt en moralitat y art, encara que no son les que nosaltres voldríem per exhibirse devant un públic jove y a voltes innocent.

Diumenge passat cridaren l'atenció alguns quadros fixos, pressos pel Sr. Sastre, del acte de la Jura de Banderes qu'havía tengut lloc al matí a la Plassa d'Orient.

—Les persones qu'havien demanat *La Comunion Frecuente*, en nostra llibreria y no havien quedat servides, ara ja poden passar que s'en son rebut una bona partida.

AQUEST SETMANARI SE PUBLICA AB CENSURA ECLESIASTICA.

Dits... y fets

CUENTO DE CASSADOR

—Mira, Joan, ja fa dos o tres dies que a cas Potecari no'm volen creure de lo que dic.

—¡Com que vosté diu més mentides que paraules!

—Calla y parlem ab més respecte y sinó vesten a servir un altre amo.

—Per Deu, D. Simó, no sé com hi ha persones que tenguin paciència per escoltar les *menes* que vosté conta.

—Ben net; es que som y'm tenc pel primer cassador del poble.

—Sia lo que vulga; però per això no s'ha d'ofendre a Deu! Passi que un sia un poc lllangarut, però tant... y tant... com vosté.

—Mira; això res f'hi dona a tú, y desde avuy vendrás ab mi a la turtulia de cas Potecari, y quant jo't pregunti si es veritat lo que cont dirás que si. ¿M'entens? això no's costará res.

—Si que'm costa; perque jo no som homo de dir coses que no son veres.

—Idò te daré, per cada vegada dues pesetes.

—¡Tant me dirá!

—Y perque vegis que no vaig de verbes, aquí'n tens vuit, y cal que aquesta nit me donis raó y'm fassis quedar bé. No m'ha de banyar el nas de soliva el ximplet del Potecari.

—Vaja, idò, venga les pesetones; es que vosté també té unes coses...

—Y fins el vespre, Joan.

—Fins el vespre, D. Simó.

A cas Potecari s'hi troben, el Jutje de pau, el Secretari y el Barber. D. Simó y en Joan asseguts a la carrera senten y intervenen en la conversa.

El Potecari.—¡Aquell any si que va esser un any de cassa! entre'l Barber y jo varem matar en dues tardes vintidós cunis.

D. Simó.—Jo'm vaig matar xexanta sis ab una tardé soia.

El Potecari.—¡No pot ser!

D. Simó.—Aqui hi ha el meu criat que n'es testimoni. Joan, ¿es o no veritat?

Joan.—Es veritat, foren xexanta sis, ni més ni menos.

El Secretari.—Pena costa el creurehu; es vé qu'aquí quant se fa cassera se'n fa de veres. Caminant, caminant, l'any 98 del segle passat vaig arribar a dalt del Serral del Mut, y'm va sortir un ciervo ab unes banyes que semblaven dues ausines.

El Jutje.—¿Vol dir?... ciervos a n-aquesta terra?

D. Simó.—Si, senyor, ciervos. Jo'n vaig matar tres fa dos anys a n-el Pujol de la Murta.

El Potecari.—¡Per amor de Deu don Simó, quines que'n clava!

D. Simó.—Que ho digui en Joan. Joan, ¿Los vaig matar o no?

En Joan.—Tres, tres, ne varem matar; y tant cert!

El Jutje.—Senyors, perque ho diu en Joan e-hu crec, perque es homo que no diu may cap mentida.

D. Simó.—Ja ho crec! Y prou qu'es veritat. Y potser tampoc voldrán creure vostés, que'l hivern del 99, anant a Soragossa a dalt del cavall, ens va sortir un llop y no més vaig tenir temps de treure l'escopeta... y pum! a terra y de potetes a l'ayre ¿eh Joan?

En Joan.—(Després de rumiari un poc)—Si, just, si ara m'en recort, va caure de potes a l'ayre. Y era un llop més gros qu'aquesta botiga.

El Potecari.—Es ferest D. Simó! lo que a éll li passa no li passa a ningú més. Però, miri, en qüestió de perdius, jo li asseguro que vosté no mos guanya, a n-el Barber y a mi.

El Barber.—¡Això si que no! Entre'l potecari y jo, divendres passat ne varem matar trenta cinc.

D. Simó.—(Esclatantse de riure) ¿trenta cinc? ¡Quina miseria! això ho mata un nin d'escola. Doncs miri, ahir meteix, dissapte varem sortir en Joan y jo y ab tres hores, ne varem matar... Quants dirien!

El Potecari.—No n'hi posi massa.

D. Simó.—¡Idò cent deu! ¿Es vé Joan?

Joan.—Y un esquirol.

D. Simó.—Homo, l'esquirol no'l vaig veure.

En Joan.—(Axecantse furiós)—Ni jo tampoc vaig veure les perdius! Miri D. Simó, aquí té les vuit pesetes y cerqui un altre testimoni, que som de quaresma, demá me'n tenc d'anar a confessar y no'm vuy condemnar per mentider. ¡Bona nit tenguem, senyors.

Obres pel Mes de Maig

MES DE MARÍA, per Mossen Gabriel Ribas a l'75 pess.

MES DE MAIG, per Mossen Miquel Costa l'50. pess.

MES DE MARIA INMACULADA, per Vengara Antunéz. l'25.

PETIT MES DE MARÍA, per D. P. de A. Peñya. 0'50.

FULLETES en mallorquí propies per repartir durant les funcions pel Mes de María. Cada una d'elles porta un cant a Nostra Senyora, tret del Salteri Mariá, escrit per S. Bonaventura y una devota jaculatoria. 31 fulletes distintes 0'15, 500 l'25.

Inca, Mallorca, 1, Inca.

ALMACENES SAN JOSÉ

DE
Ignacio Figuerola

BRONDO 7-9-11 ESQUINA BORNE

LENCERIA, LANERIA, GÉNEROS DE PUNTO, BISUTERIA, NOVEDADES SASTRERIA Y CAMISERIA

LA CASA MEJOR SURTIDA,
LA MÁS BARATA.

PRECIO FIJO

Estampes per escapularis

de
SANT FRANCESCH D'ASIS
ab la bendició que'l Sant acostumava donar a Fra Lleó.

Se venen a nostra Llibreria, Mallorca, 1, Inca.

RESTAURANT DE LLUCH

Menú que será servit durant l'any jubilar.

PRIMERA CLASSE
2 sopas, 3 plats, dolç, fruita, pá y vi. pess. 4'00

SEGONA CLASSE
Sopa, 2 plats, fruita, pá y vi pess. 2'50

TERCERA CLASSE
Sopa, 2 plats, fruita, pá y vi pess. 1'00

Café, llet, xicolati, licors, etc.
Además, servici a la carta.

EN LA "BIBLIOTECA EMPORIUM,"

acaba de publicarse

LA MÁS ESTUPENDA NOVELA DE ESTE SIGLO
intitulada

El Amo del Mundo

POR ROBERTO HUGO BENSON, PBRO.
440 págs. de 20 x 13 cms.

En rústica, ptas. 3; en tela, ptas. 4.

Se vende en nuestra Libreria, Mallorca, 1, Inca.

Imprenta de "Ca-Nostra,"

BON GUST * ECONOMÍA * PRONTITUT
en tota mena de treballs

Inca—Mallorca 1—Inca.

CA-NOSTRA

SETMANARI POPULAR.
Preu de suscripció

Un trimestre, una pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els obrers que nos ho demanin tendrán la suscripció per 20 céntims mensuals, 2'40 l'any.

Desitjosa aquesta Administració d'escampar la bona lectura y que nostre setmanari estiga a l'alcans de totes les bosses, d'avuy avant, per 50 céntims mensuals servirem 5 exemplars d'un meteix número, de manera que repartintse entre si els números cinc persones d'un meteix lloc, los vendrá a costar 10 centims mensuals.

S'en troben per vendre en el kiosco de Cort de Palma.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.